

Arresterad, häktad 2.0

Efter en tids frånvaro med publicering är jag tillbaka för att skriva dikter och dokument inifrån de svenska fängelserna. Hur kunde detta ske? Det lämnar jag upp till dig som läser att bilda dig en egen uppfattning om.

Vad hände egentligen? Ja det undrar jag också. Jag hann bara vara ute i sex månader och det jag nu kommer att berätta är både skamfyllt, blottande och sorgligt. Hade det kunnat förhindras? Det vill jag med säkerhet påstå. Hade jag fått rätt sorts hjälp innan och när jag frigavs sist, något jag bönade och bad den svenska kriminalvården och de svenska myndigheterna om men inte fick, hade det nog sett annorlunda ut.

Jag fick klara mig själv ekonomiskt, psykologiskt och socialt. Ensam är stark vill jag påstå är ett av de falskaste och osannaste påståenden jag hört. Med anledning av att jag står skriven i ett grannland fanns ingen möjlighet för mig att erbjudas hjälp från den svenska socialtjänsten. Jag försökte innan frigivning från förra straffet i april 2024 få personal från anstalten att följa med mig för att skaffa legitimation för att kunna återinskriva mig i Sverige. Ingen myndighetsperson kunde följa med mig på en av mina tillsynspermissioner mot slutet av straffet. En tillsynspermission innebär att en vårdare från fängelset medföljer på permission som varar i fyra till sex timmar. "Det bara är så" svarade kriminalvårdsinspektören på fängelset där jag avtjänade mitt straff.

Vidare i samband med frigivning blev jag ålagd att inställa mig hos frivården minst en gång i veckan. Om detta besök inte ägde rum skulle jag bli efterlyst för att jag inte uppfyllde kraven för villkorlig frigivning. Jag hade alltså inget att komma ut till. Inget jobb, ingen inkomst, inget boende, ingen rätt till insatser av socialtjänsten och en indirekt

efterlysning i samband med frigivning om jag inte skötte frivårdsbesöken. Jag frigavs en torsdag och skulle infinna mig på frivården sextio mil från fängelset på måndagen därefter. Jag frigavs med sjuhundra kronor, inget boende, ingen planering. Överlevare och okonventionell som jag är, då är det svårt att inte falla tillbaka på det jag kan.

Tro mig, det är inte som man kanske kan tro; att jag gav upp. Till en början kanske, men jag hittade jobb, boende, en fritidshobby och till och med kärleken. Hur detta skedde blir en kommande historia. Det väsentliga och tråkiga är att jag återigen sitter och väntar på en rättegång och ett straff. Vad kan jag göra denna gång för att det inte ska bli samma sak om och om igen? Jag hamnade förut i en loop som gav mig cirka två år i frihet av totalt tio år.

Ta till exempel de brottsförebyggande åtgärder som erbjöds mig under det senaste straffet. Ett program med cirka tjugo träffar och därefter ingen utsluss. Sjuhundra kronor på fickan. Vad händer då denna gång? Jag har återigen börjat jobba för att inte samma misstag upprepar sig.

Jag fortsätter i nuläget att rapportera och dela med mig av mina tankar, känslor och att dokumentera inifrån den svenska kriminalvården. Fortsättning följer.

Raoul